

MANDRA

Poemes de Roc Espit

Josep Planaspachs

MANDRA U

I un xic
de sal
que arriba
avui
on s'és
un roc,
tremor,
mirall;
i un poc
de sang
que ve,
se'n va,
no raja
el vers
en cap
indret,
per cap
detall
no dóna
el pa
ni el vi
que brolla
amunt,
que sura
avall;
i un trist
grapats
de sorra
humida,
i tant
se val
com l'a-
gafem
que sempre
el sol
se'n va,
no resta
ni cosa
ni casa
ni qui
ni què;
i sort
que avui
un ara
en blanc

lluents
que ve
i se'n va
i és sort
que pugui...

L'OBLOMOV REP UNA VISITA

L'altre dia va sortir un fantasma
per la tele a veure'm
—pigat, geniüt, amb ganes de xerrera
i un sospitós toc estrany de rímel negre:
unes pestanyes insolents que ensostraven
ulls de sexe indiferent, mig espietes.

Jo encabia l'últim equipatge
sense moure'm del sofà,
amb les mans balbes com pinces ortopèdiques
i els peus bruts, immòbils des de temps.

Va acostar-se xano-xano,
va engegar altre cop la tele
i es va asseure al meu costat.

Mai no havia vist uns ulls tan de miracle,
blancúria tan genuïna, com l'espot
—quinze segons— d'una casa de llençols.

I, de tant en tant, aquell singlot
que li feia saltar el pit
enmig dels anuncis de la tele:
un nou midó de rebaixes,
un cotxe amb coixins segurs —d'aire escaldat.

La conversa no arribava
i em va retreure manca de força, alè,
l'extrema lassitud dels naufrags de pega.

Els que veniu de lluny em molesteu tant
com els que tinc més a la vora —vaig dir-li—:
avui no en tinc ganes, de cap transcendència.

I el fantasma, empipat, fugí tele endins.

I és que m'emprenyen les visites dels brètols
quan amb mans balbes —com pinces ortopèdiques—
m'empasso un xec en blanc i faig l'equipatge
cap a l'illa dels fantasmes no insolents.

EL PLOR DEL JACK

No en sabia gens, de plorar,
ningú me n'havia ensenyat
-si és que cal fer-ho-
o bé és que em van parir així i ja està.

De fet, sols vaig passar-m'ho bé a l'escola
-em deien el valent, l'inexpugnable-.
(Després, el temps va fer-ho diferent
-van dir que era un psicòpata insensible.)

Per això vaig anar a un cirurgià
de molta anomenada, a tocar del Big Ben,
que em va sotmetre a tota mena de canguelis:
col·liris d'opiacis, traccions musculars,
tandes de rajos làser, fins i tot
a una costosa intervenció quirúrgica
-dacriocistotomia, em sembla que era.

I res a fer,
ni les pel·lícules més toves i de plor
ni les visites a parròquies o a sidosos
no van aconseguir treure'm cap llàgrima.

Fins que un matí -beneita sia sa estampa-
a ca la carnissera m'ensenyaren
a fer anar el ganivet, a desossar,
especejar, picar, esbudellar i fer salsitxes.

Un bon dia, amb un mànec de destrat
vaig colpejar-me els ulls per accident
i en lloc de sang va florir un sortidor de llàgrimes.

Ara ja estic tranquil:
quan necessito plorar i em fa mandra
anar a la feina, surto a passejar una estona
-si és que pot ser de nit,
que és just quan la boira es barreja amb les estrelles.

LA NIT D'ONAN

Al llit, sol, més rònc que la una,
em fa mandra imaginar-me companyies,
saber que els somnis ajuden, sí
-potser despenjant-me dins del quadre
o bé fent que sigui jo el marc que l'empasso-,
i saber que la ironia és llesta,
que té sempre -sempre- nom de dona,
pelvis de nimfa (si és cas que en tenen,
les nimfes, de pelvis), llavis tenuíssims,
insinuats a penes al gland boirós,
ales de cotó que bufen l'entreuix.

Al llit, sol, amb el fru-fru salvatge
dels llençols fent tenda de campanya,
els sorolls harmònics de la nit
degoten amb mandra apòzemes de llet,
carn de pobres, l'estalvi dels afligits.

I amb flama sense empenta,
amb fúria sense accent,
al matí el llit es lleva

geperut, taques de mandra arreu.

SATIRITZACIÓ DE LA NIMFA GAI

S'aixeca
el coi
de bull
quan menys
ho vull,
i em fa
fixar en
el llum
de dalt
del camp-
anar;
de sobte
un bram
dessús
i un brum
de ca-
penllà
em fa
girar
cap al negre forat del més enllà,
perquè qui sap si un llum
tan blanc s'apagarà
després
de com-
provar
la llet
amb mel
absent
d'un blanc
més gris
que mai,
si amb mandra se m'aixeca
el coi de bull, a mi que tant me fa
que es faci sol o es faci lluna bruna enllà.

L'EVA S'HO REPENSA

*...primer el formigueig, les pessigolles,
després el dolor, just cada deu minuts,
amb aquelles sacsejades de ca l'ample,
que sembla que se'm trenquin, tots els endins,
tan sols deixar passar el temps,
pensar en una altra cosa, què, per exemple
el bou calent endins, els dos crits de gana,
sentir el forat més gros, tacat per l'onada
de rom calent, de foc de gos, ai,
quina mandra aquest capgròs amb cua
que ara surt, aquest soldat que em mata endins,
ai, contrec els músculs, ja n'hi ha prou,
tu, vés cap a casa altra vegada, endins,
matriu indultada...*

ALLÒ QUE MAI NO PASSA

Em distreia davant l'aparador
quan algú va tocar-me per l'espatlla,
i jo que em giro i veig el de l'estampa,
barbejat i amb ulleres progressives,
color de cendra als ulls, com si patissin.

Vine amb mi, m'etzibà a frec d'orella.

Però havia d'anar a cal metge,
i fer dissabte a casa meva,
i anar al cine, pagar el termini
d'hipoteca, comprar un paquet
de deu clínecs (estava refredat),
i a la nit al teatre, just després
de reunir-me a la seu de l'ONG
(perquè n'era el sotscap des de feia deu mesos)
—i oblidava la cita: fotre un clau
amb aquella pèl-roja de la festa.

En girar-me, la mandra m'envaí:
Un altre dia, senyor, que avui tinc pressa.

EL DUBTE DEL KARL

A classe, avui ensenyen la lluita
dels estruços i les truges:
els uns, ocells grossíssims, alacoll-llargs;
les altres, sempiternes putes del fang.

S'estenen com legions romanes,
no s'aturen davant cap frontera
i de les fites en diuen "croquis",
que vol dir traç fonedís, ventat.

Dubto en qui penjar-me, si als estruços
-que poden donar-me emoluments de fàbula-
o bé al partit de les truges
-que tot i brutes semblen més decents.

Només tinc cent anys per rumiar-ho.

Quan ahir vingui la història,
no vull que em digui que el demà vaig llepar-me'l
amb la mandra ortodoxa dels inconfessos.

Com que badallo, un alè de mel i d'odi
es barreja -prudentment- dins l'aula.

DAVID S'EXAMINA

Després de rodejar l'enemic,
abatre la muralla amb la fona,
disparar un arcabús amb la gola
i degollar sens pietat nou cavalls,
set ases, cinc eugues i tres muls,
vaig collir al camp de batalla els mots sobrers
per fer-ne un tractat de treva o pau.

I llavors un míssil va baixar del cel
i tot va anar-se'n en orris:
els mamífers van perdre les dents;
els peixos, les brànquies; les ales, els ocells
-i ja no podien cardar ni cantar.

Amb tot, m'ho van passar per alt i a l'examen
final van donar-me un excel·lent
-ah, i a més la dèspoina del comandant
va ajupir-se de pitram sobre el meu cap
i amb un somrí va imposar-me la medalla,
que al cap de poc vaig llençar, mandrós pel pes,
sobre els polits epitafis de les tombes.

BUSCO EL QUE SIGUI

Busco el que sigui, tant me fa
noi o noia, ros o moreno,
alt o baix, prim o gras, atlètic
o esquifit, toix o llepafils,
missaire o anarquista, obtús
o intel·ligent, avantguardista
o retrògrad, malgastador
o banquer, trist o alegre, pobre
o ric, gai o no gai, astut
o indiferent, creient o no;

aneu al carrer tal, número tal,
premeu el botó verd (vol dir endavant),
i porteu dues llaunes de cervesa,
que us espero al sofà, mirant la tele
—si no m'aixeco no en feu cas, tinc mandra—:
ens avindrem, i és que avui fan partit.

L'EUNUC IMPERFECTE

*...ai, que primer em van llevar el goll,
després la mà i encara un dit de l'altra,
després la feina al camp, la pena,
la set, la fam, les ganes d'escapar-me,
quan tot baixant baixant l'escala
el sultà s'adonà del gran paquet
que es rebotia sobre el pany
de tela blanca que em tapava el sexe,
i encara va ser comprensiu,
que per mandra va fer que m'extirpessin
només els testicles: almenys
així tindria una pinta de boc
expiatori, d'espadó...*

FERDINAND AL LLAC DELS CIGNES

¡Que estranya que és l'agonia dels cignes!

Neden i volen, fins i tot caminen
amb l'astúcia de l'aigua, l'aire, el terra:
tan sols els falta el foc vermell de la paraula.

Ningú és perfecte, diuen les gramàtiques
tot sepultant la màgia de la mandra.

EL KYRIELEISON DEL POU

Kyrieleison, kyrieleison, kyrieleison,
que el boc s'ha mort
tot traginant
miralls de marbre.

Kyrieleison, kyrieleison, kyrieleison,
que el corb s'ha mort
tot recitant
el *nevermore*.

Kyrieleison, kyrieleison, kyrieleison,
que el mot s'ha mort
tot escoltant-
se l'enfadós.

WALTER RERE L'ÀNGEL NOU

Darrere l'àngel nou espera
qui sap qui quina esfera *-shit*.

Davant encara es recupera
pas de cranc que va enrere *-trash*.

Camino, camines: anem
a la cerca del rem *-braveheart*.

L'IMMANUEL PASSEJA

La bústia circular:
m'hi fico i moc l'orella,
sento el temps com degota,
veig la busca com trempa,
m'encavalca l'agulla
(el campanar sordeja)
-que em fots mal, ¿que no ho veus?,
surt d'aquí, vés enllà,
busca un altre joglar,
que el que és jo no vull temps,
duc l'esglai del record
que m'abaixa aquest tremp.

Trec la fletxa de l'ast,
el disc resta pansit:
nord enllà, fa molt temps,
cobejava l'oblit.

El cercol de la bústia:
acròbata del temps,
la mandra m'entumeix
el cercle que no es mou,
la ràbia de l'infern
d'americanes negres
-prêt-à-porter pel cel.

MÀRIUS PERD EL RITME

Com dos nanos corrent cap a la font que mata,
heu-nos aquí a tots dos,
la vida amb el nou vi i la mort que l'encalça.

Ara hauré de trobar una altra rima,
perquè, poruc de mena, no puc dir
que la mort beu a galet en càntir de vida
ni que el nou vi és romput i la mort fa una cursa.
A més, dos nanos corrent mai no poden
estar tristos, sentir-se sols com illes.
Tampoc una font sol matar,
tret a can wagner i altres bajanades,
que si el bastó florit i un feix de pelegrins.
I si tots dos som aquí, si som, ¿no som quatre?,
és a dir, amb dos ulls per cap.
I la vida i la mort, ¿que no s'assemblen?,
¿no és tot això una grisa assemblea?

Penediment:

Com dos cors abatuts pel ponent de la mandra,
millor que dos, quatre ulls
per mirar les estrelles ranet de mar, Merdalta.

JOB PERD LA PACIÈNCIA

*...n'estic tip, d'estar quiet,
mirar de lluny, pensar que no penso,
llantier sense oli de cremar,
com un cargol ajupit,
com un cranc de llit amb pinces esmolades
que ha perdut tots els records,
totes les ganes d'anar cap als enreres,
perdent la fam de tenir més fam,
perdent la set de tenir més set,
com un cranc sense cap pinça,
com cargol que no treu banya,
llar sense llenyada per cremar-me,
mirar de prop, sentir que no sento,
n'estic fart, de no perdre la paciència...*

WILLIAM RANDOLPH SOPA A BEVERLY HILLS

Sense notícies ho pairé millor.

Esllavissades, terratrèmols, botxinats,
dolarimètrics, vertebrats, escripturats,
vaguimeries, potolades, merdencíclicues,
traficopteris, tocaments, ionquillostats,
bilingüemats, desallotjats, oenagícoles
-amb quina mandra miro les notícies.

Canvio de canal: la gent feliç
-almenys així puc pair bé el sopar.

EL MIQUEL TRENCA UN MITE

Em balla pel cap haver-ho escrit fa temps
—no sé ni el quan ni el com ni l'on—;
em recava tant l'absència que vaig dir
que allò passava en un nom sense cognom.

A un vaig fer-lo alt i prim, intrèpid,
ben carregat de sorra, el magí,
amb quimeres per camí de bast.

L'altre el volia més engatat encara,
criat diligent però orgullós;
amb tot, la manca d'un braç
i la mandra de l'estiu va arrodonir-lo,
l'abaixà i es convertí
en una mena de gos panxut,
golafre, covard i preguntaire.

Ves per on, jo no sabia que trencant
un mite la mandra n'aixecava un altre.

LA IRENE I L'ABECÉ

Lletreja el pas concret de les paraules
amb aquell deix terrible dels cinc anys
que anomena les coses esporgant-les
de sentit augural, d'ansia per créixer.

Només sons que travessen les paraules
i les tornen al lloc on tot comença
-crits esquerps, els bescanvis homicides,
el mot, el terra, el sol, la lluna en guerra.

La irene s'inicia en l'abecé
i els micos riuen a l'índex dels inicis.

GIUSEPPE NO TÉ SON

M'il·lumina la mandra: sóc naufrag que s'aixeca
amb ulls de no dormir -tota la nit al poltre
i no li ve gens bé, al primer vers, venir.

Amb la gil·let em faig la barba de tres dies,
em mullo coll i cara amb aigua de colònia,
em premo un barb gruixut i en surt un greix que put.

Prenc dutxa ràpida, cafè i un ou ferrat,
m'assec al vàter, consirós, i sense força
brolla a pleret un raig immens que es difumina.

¿M'he tornat boig o és que ara un vers de merda m'il·lumina?

L'AGUSTÍ ESCLATA

¿Què en diran
els meus néts
del que he escrit?

Avui toca
trençar el ritme,
no fos cas
que em vingués
el xecspir
a la nit
i em digués
que en la glòria
no hi pensi,
que n'hi ha prou
amb escriure
i, si pots,
cobrar el xec
d'un mal vers
ben escrit
-antològic-,
puntuat
-manifest-,
que figuri
dins els llibres
esgotats
i exhaurits,
a la història
dels bells mots
mediocres
dels vampirs.

Tot això
us ho dic
si per cas
un cornut
em forcés
a fer el boc
per entrar
-acadèmic-
a un catau:
puticlub
-ai la mandra-
o potser a

l'institut.

ELIES PERD EL CARRO

*...au, que arriba el carro d'or
i no m'hi deixen pujar;
tant de temps esperant les andròmines,
l'espart, les arracades, l'encens salvatge,
tant de panys de tela intemporal
sargida i bastida arreu dels precipicis,
i ara em demanen bitllet d'entrada,
com si diguéssim la nota per passar
de curs, com l'interval que separa
quatre cops dos sons i els interromp;
veig el carro com passa i destrossa,
agosarat, essències i mines,
paisatges i gels, ous i tentacles;
veig com escomet la runa,
com la fon i en fendeix les matèries
perilloses, com en fa gerundis
instantanis que, tot fent-se, són i tornen;
tant de focs esperant les engrunes
i ara el carro que passa de llarg,
i els meus peus mandrosos s'obren com un vano
i esquitxen milers d'espurnes d'odi
que cauen i retornen al carro d'or,
carro màgic de la llum perduda...*

ESCOLI AL CRIT DE L'EDVARD

Sota del pont hi viuen bruixes,
ben bé que ho sé,
que les vaig veure l'altre dia
tot fent carrer,
i una que ve i em diu si vull
passar-m'ho bé,
i jo que dic que avui que no,
no duc calé,
i ella que va i que des de sota
el pont puter
em fot la bossa a l'entreuix,
i el crit ja ve.

Per això dic que si en un quadro surt
un home amb mandra i boca fent la o,
no és pas que cridi per angoixa, no,
que el que li cou segur és el colló.

PLANY DE BEATRIU

¿Quin cataclisme ha dut pell i sotana
cap al pou fondo d'on ningú no torna?
¿I què m'hi va, a mi, si a mitja vida
no vol pena de dany el qui m'enfonsa?

¿Per què la rifa sempre em toca a mi?
Oh, malviatge us doni la quimera
a tu i a aquest mal patge que l'exili
no ha retingut en negre mar d'oblits.

Faré el viatge cap al darrer cercle
i així em veurà —com nua dona d'aigua—,
i oblidarem plegats tanta conxorxa
i pets de dents, estrelles per llucana.

LAJKA PUJA AL CEL

Vista de lluny és rodoneta i blava,
els colors es barregen com per màgia
i els arbres s'han d'imaginar,
i també cal imaginar les cases
i els horts veïns, els predis, les congestes
que amb negra neu coronen les muntanyes
—tan poca cosa des d'aquí, tan baixes—,
i els altres gossos corglaçats pel fred,
les guerres que no paren, els semàfors
vermells al sexe inconegut,
les trampes que les pedres es preparen
l'una a l'altra, el robí contra la plata,
i sobretot els homes, roques que com punxes
s'aixequen, pixen, bramen, mamen mala llet
i esclaten, maten —morts petites des d'aquí,
encara lluny la lluna però a prop,
molt a propet la terra de la mandra,
aquesta seva terra rodoneta i blava.

L'ESCLAVA I L'INSOMNI

*...ja van mil i una nits,
i ell que no dorm, coi d'home,
no pas per sexe, que en va tip,
vol contes per ficar-hi dins la mandra
de repensar l'acte que implica
el gest rotund de la mirada,
viure altres vides quiti de lloguer,
sentir-se un altre i no votar per la memòria,
que el món escrit és l'única mentida
amb què puc evitar trobar-me a mi mateixa;
i com que ja he esgotat el repertori
començaré altre cop pel primer conte:
pot passar que, per mandra, el seu record
m'ajudi a sobreviure...*

GÉRARD I LES TENEBRES

Penjat d'un reixat passa que et mires
l'enllà amb ulls distints:
no el veus tan lluny, tan impenetrable
com pensaven els antics,
tan imprudent com semblava rere el vers.

És tan sols un punt més cap enfora,
llum de gas fressejant als endins,
l'alè després de fonts d'ambre i miralls màgics,
com un punt un xic més ample que l'ahir
però encara no tan blanc com l'endemà.

Vistes de prop i amb un polsim de mandra,
no ho són pas tant de tenebroses, les tenebres.

JOSÉ ÁNGEL A L'ILLA

Per la mandra del viure em torno vida.

Entrar altre cop al món, tornar-hi, som-hi,
viure el moment en què tot neix i mor,
nàufrag en l'illa blanca, mut i cec
que vola enlaire, enlaire cap al pont
del no-retorn que em duu altre cop al món.

Que sé que torno. Em plau veure't llegint
l'oblit que ja no viu al clot secret,
el record de la mort que en tu em fa lliure,
sortilegi en el temps que en mi perdura
si sé que tu em llegeixes la memòria.

Viuré la mort amb mandra per tornar-te mort.

L'OFICI DEL JOAN

No voldria ser enterramorts,
ni drapaire, ni metge, ni llauner,
ni abellaire, ni manyà, ni sastre,
ni caçador, ni lampista, ni pintor,
ni modista, ni artesà, ni publicista,
ni rellotger, ni ferrer, ni capellà,
ni advocat, ni banquer, ni pedrer,
ni barber, ni botxí, ni joier,
ni gestor, ni jurat, ni endeví
-;quina mandra haver-te de fer *algú!*

No vull ser res: sols dormir al ras -i en dejú.

PERE FA DE SOLDAT

*...un despertar càlid, nit de vigília,
;ferms i a desar cent somnis!,
sota el fusell plego racine,
l'atzar t'obre les portes
dels carrers sense foc,
la clau dels imprevistos,
després vindrà la llum, vindrà el mirall
a transformar-me,
;ferms i a desar deu busques!,
la fedra i l'hipòlit desfan lluernes
amb la tristor nacrada de la lluna,
aromes de llum en ciutat de mandra,
chopin aguaita...*

L'HORACI DÓNA CARPETADA

Per quins set sous hauria d'envellir
i dir que el dia és clar, jo que no hi veig.

I és que també m'he tornat fonofòbic,
ritmoal·lèrgic, semantoclàstic, neci
que mira runes que no entén i en diu
prodigis de l'hivern.

És mandra d'avançar, de fer un revolt
darrere l'altre, disfrutar a recules
un temps tan boig com jo mateix, l'harúspex
a qui han manat fer informe d'intestins,
de fetges, de freixura i, sobretot,
de les veus impotents que ja no bufen
per l'estretall confús de la memòria.

I dono carpetada a l'expedient,
que vingui un altre a comptar els sacrificis.

CHARLES, APOPLÈCTIC

M'hi jugo el coll que les flors no fan olor:
tota olor és penediment d'allò que fou
i ja no és, com si diguéssim la melsa
supletòria, suplicant la mandra i l'oci
que engendrà, fa temps, el primer pensament
—al capdavall, ser immortal no és cap negoci.

LUIS A VITÒRIA

*...temps de silenci:
les rates del canyet han embogit,
demà plourà al marroc
i a vitòria el dia serà el més clar de tot el segle,
el deu d'agost, per sant llorenç,
faré de botxí, i per mandra
em giraré d'esquena a les graelles,
i tot serà una mera qüestió d'asimetria...*

L'OBLOMOV A MIG CAMÍ

Voleu l'or i la lluna,
abastar el sol sense cremar-vos,
tocar la bruixa i que no plori
—i tot sense pagar l'impost
de qui vol llum que no li tapi
la fosca del misteri.

Teniu aquesta veu, aquests poemes.
¿Què més voleu?

Obriu-vos ulls i venes
—i que la mandra us ho perdoni.

L'AURELI AGUSTÍ ES CONFESSA

Avui duc un excés de son al cos,
 com si m'haguessin mossegat deu escurçons
 nord-africans, que hi ha qui diu que són
 els més dolents, els més malvats de tots,
 que se t'enfilen pel cuixot dels pantalons
 i -tot cantant el *Let it be* dels Beatles-
 van cama amunt, travessen l'engonal,
 descansen a l'eslip, suren pel ventre
 -deixant de banda el sexe, que no els interessa-,
 s'aboquen al melic -mirall de mort-
 i allí desfan el nus del trau de vida,
 mossequen, inoculen el verí i s'acoblen
 amb l'escorpí que acaba d'arribar
 del cim del cap del dubte, prepotent
 i amb l'agulló fidel com a estendard
 -talment cos i ànima, que en deien els vellards.

I jo pregunto:

¿Què pot esdevenir-se d'un coit tan poc prudent?
 ¿Que no val més que cadascú se'n vagi
 a casa seva i que s'ho faci ell sol,
 si és possible a les fosques i sense testimonis?

Pel que fa a mi,
 pujaré fins al cim més alt de l'Àfrica,
 i amb més ràbia a la veu que un arpegi de sal
 engegaré cap a aquest cel mandrós
 el plany de fe de vida del *Yesterday* que em mata.

VALERIÀ I L'ARCÀNGEL

Per mandra de morir
vaig dibuixar una veu
damunt d'un paper en blanc
amb folres de setí.

Llavors va pujar un àngel
des d'una cova fonda
i amb llapis va traçar
un arc iris al llom:

el llibre de l'arcàngel
farcit de so fet mot.

L'ISIDOR FA NETEJA

Volia esborrar del lexicó
uns quants mots inútils:
treball, feina, quefer, conreu, àgil...
I molts més: ¡quina feinada,
l'arreplec de sinònims i antònims!

Un cop vaig tenir feta la llista,
em va fer mandra agafar
l'eina de ratllar i em vaig cruspí
la goma d'esborrar, i és
que ¡tenia tanta gana!

L'ALBERT A VORAMAR

A voramar, l'albert juga a l'handbol
les regles definides per la vida:
no val a trepitjar, no val l'empenta,
no val matar, no calen els poemes.

El camp de pedra es mulla amb la suor
dels rengles inaudits de la penombra
—el camp de pedra neix cada vegada
que el sol treu banya al cap dels afligits.

A voramar, misteris: nafra, mot,
pare immens, mare oberta de les coses,
juga't per mi la mandra i mira'm córrer
cap al centre pervers del cercle que es perboca.

MARCEL I L'ARCA PERDUDA

Ja m'he cruspit el dònut
i encara no em ve al cap
la flaire d'acàcia, l'olor
aurífica de l'arca
on vaig desar les indians del record,
el calicó de l'Índia,
la percala color dolor de sexe moll.

Capisso l'àvia, sí, alzheimeriana-
ment estable gràcies als estalvis
dels nens febrils per malària,
i prou que hi guipo, encara,
els domassos que penjava al balcó per corpus
-els cos dels afligits-,
però no m'arriba amb detall corpori
aquell moure's rebel del tors
quan em deia que no, prou putxinel·lis,
aquella mena de ser sense estar
o d'estar sense ser,
que si fa no fa s'equivalen.

Sempre he buscat l'arca perduda
al dolor tou de la memòria.

Potser que em mengi, abans,
la mandra de coneixe'm.

EZRA A VENÈCIA

*...la llum apagada llavors i ara altre cop
-alliberat, tancat, socialitzat,
empresonat, fridomitzat, manicomiat-,
que ja m'ho deia el tom, no te'n refiis,
i jo que vinga i cant rere cant,
espelma rere empenta, i encara rai
que van deixar-me podrir fins a la mort
-traït, tancat, taüt, soldat, coltanat-,
tastem vesànies de dolor com si fossin
els records de la llum que s'apaga
-i ara que el veig, el campanile té un aire
de banc del quinze acabat de néixer:
amb l'ull de la ment per definir
arrasaré l'emblema del cau de llot,
aquesta venècia esclava del rialto
que altre cop s'adorm i m'apaga la llum,
mentre amb el cant garantit i un xec
de so i de mandra fulmino el campanile...*

JAMES A CAL BARBER

Deixeu-me'l curtet, sisplau,
la patilla a mitja galta
i el serrell net de brutícia;
gairebé ja no m'hi veig
i l'ull se'm rebel·la quan confonc
sons del cervell amb els mots que capiculo;
i afanyeu-vos, que encara tinc dues classes
i he d'enllestir el viatge dels que no tornen,
tot i que els mots sempre em miren de reüll,
talment com feu vós ara, si és que els penetro
amb massa intrepidesa; au,
afanyeu-vos i preneu-me
el pèl de pressa, que amb mi
tindran feina, pel cap baix i amb mandra,
tres-cents anys d'estudis d'erudits.

LUDWIG SORDEJA

Érem un grupet d'allò més avingut,
herois de faramalla al carrer
dels beuratges perillosos.

L'un va explicar-me llegendes filosòfiques;
l'altre mites autèntics, que batejà
nomites; l'altre, encara, els camins
més heretges de la ciència.

Però jo era sord i no els podia entendre.

Mentrestant -heroica-, al cap la mandra
bategava d'odi, reia,
destrenava els nusos de so i ràbia
que feien emmudir totes les apòzemes.

JOHN BAIXA AL CARRER

Avui parlarem de mi mateix,
que és un tema universal,
tant o més que les notícies dels diaris
—al capdavall, ¿a mi què m'hi va
si les platges se'ns inunden de turistes
o un terratrèmol sacseja el cor
d'una noia transcendent de passarel·la?,
¿què se me'n fot que s'hagin mort mil balènids
o que es barallin sens treva els maniqueus?,
¿m'he d'encegar per uns quants forats a l'aire
o perquè uns quants morts de gana no es rebel·len?

Tot i la mandra, però,
sempre em torna el rot de la memòria:

Cada cop que sentis un canó
no preguntis a qui ha mort, que com diu l'Ernest
les canonades anaven pel teu cul.

LA JOAN I LES FLORS

No sabia cap on fugien, tantes flors,
quin dimoni podia encarregar-se
d'un punt de fuga tan astut, imaginari,
d'una perspectiva falsa on la mentida
duia per nom fúcsia, i crisantem, el pensament.

Però el cert és que fugien tots i totes,
desbandats i amb els cabells
arranats a punta de melic:
els uns tapant-se el sexe en punxa
amb pàmpols de verdet,
les altres cobrint tots els forats oberts del món
amb la cera verge d'obreres satisfetes.

Fugien i s'enduien totes les cançons,
els himnes, les respostes no preguntades.

Des de llavors ja no he tingut malsons.

OSCAR I ELS GRILLS DE READING

*...els grills de fora no dormen:
repeteixen, hermètics, la mateixa cançó
un cop i un altre, veus monòtones de nit,
gemecs fantasmes, martells ociosos
que no baden boca ni forat,
llops punibles de sexe inconfessable
que encadellen post amb post,
creu amb forrellat, dolor amb tristesa;
els grills de dins m'adormen,
submergeixen cos i sexe al vas dels penitents
-recordo, sí, recordo que no penso
mentre dormo, i que quan dormo
mai no penso en el record
que ara em porta cap al cul de marbre
d'un llit mandrós, el cant que recupera
l'alegre ingravidesa dels cossos enarcats,
just com els grills d'una mateixa taronja...*

FUM AL COLL

Coll avall, el glop de fum
perfora algun alvèol encara indemne,
els envans es trenquen
i la cova de la màgia esdevé
més i més gran, més i més inexhaurible,
ara cim de pujol no gens garlaire,
ara espadat, cuc d'abisme sense retorn.

Qualsevol fum és pervers
i arriba sempre a la impensada,
de vegades vestit de vers antic -cofat-,
de vegades sota un setè sentit estrany,
a cops rimant un fum-fum-fum atàvic,
nadal nostàlgic a presó,
a cops perdent partícules i estampes
de tots colors, les penedides.

Però el temps mai no s'enduu els crancs de la mandra,
sempre els torna més benèvol, més malignes.

LA MERCÈ AL LLIT DEL SILENCI

El dia a dia és dur, diu la mestra del bosc
mirant el nen que creix, l'espiga verda,
el guix immòbil, la paret especejada,
cercant la neu que fou, el temps antic,
la fulla de llorer esclafada pel bécquer,
matant el nét que mor perquè no neix,
tothom un mur serrant les dents d'un blanc silenci.

El nit a nit és dur, pensa després,
quan ja tot ha perdut sentit per créixer,
mentre la mandra difumina el bony maligne
al llit tou, al llit buit de les paraules mortes
que ja mai no vindran rere el silenci.

Raó del cos: tot és indiferent.

FEDERICO I ELS NENS DEL PARC

Els dos nens juguen al parc d'ombres,
al mig d'una illa de cases
amb nínxols de finestra,
mortalles de colors per tapar el sol
i punxes tortes per captar la vida.

El de nou anys s'acaba de treure els patins
i ara recull cargols minúsculs, tan petits
que no creixen ni per vergonya;
la de cinc anys barreja dues llengües,
parla estrany, crida i diu
tinc set amb veu com d'orfe.

I el pare els mira
amb ulls de punta,
amb ulls de sorra a punt de caure,
amb ulls de mandra a punt de cloure's
definitivament -i és que la vida pesa.

Els nens juguen al parc: parlen com orfes,
són com orfes de llengua, de sexe, de veu,
a les cinc de la tarda, ja passades,
quan encara no els ha arribat el punt exacte
de les cinc -les altres cinc en punt- de la tarda.

I això no és experiència,
sinó tan sols matar la vida
abans -després- de les cinc de la tarda.

ANTONIO FERNANDO TORNA A CINTRA

*...transito indolentment, cendra estalviada,
veig el port, la nit, la por del port
i la por de mi veient la por del port,
transito a poc a poc, que si em moc a penes
no em moc, que és cruel l'estàtica del pes
i el cos pengim-penjam, amb mandra a les cames,
amb mandra als braços, als dos ulls, als pulmons
que a penes, a penes són capaços
de treure aire del port, feblement
defallits per tanta absurditat, de nit,
transito per la nit amb mandra de préstec,
qualsevol via, qualsevol andana
per veure venir el barco, ensumar-lo
i flashback cap enrere, al covard
cos de préstec, cos cansat, cos erm...*

EL LI S'EXPLICA

Un glop de vi ressuscita els amics.

I a mi també, quan m'aboco d'esma
al peny malparit de la memòria
sucant-hi rom, vi, grog, aiguardent
o el mig bocoi dels entusiasmes.

No és pas malaltia, i tant me fa
si el poble em veu i crida: borratxo.

El que ells no saben és que bec per mandra
d'aixecar els ulls i veure'ls a tots sobris.

CARLOS TREMOLA A MINAS GERAIS

Poques paraules,
només les oportunes,
a penes carrisqueig de grills
cantant de nit perquè no veuen res,
cercant de nit perquè no troben llum
en la llum tèbia del dia,
tan sols trenta-sis mots:
els oportuns.

LA MARTA AL MUSIC BOX

Música nova que desfà paraules
i les retorna fetes so dejú,
formiga del crepuscle, l'odi intacte
a punt de néixer al foc de la memòria.

La marta adorm quinze anys de mandra al bosc,
mira els obstacles, retorna a les fonts
l'astuta sang que les empeny enfora

-al Music Box, que està a l'aguait Pandora:
marta de centre pur al cercle d'hores
on la mandra dels mots dibuixa l'ombra.

LA VELLA OTERO VA A VOTAR

Arribo al míting i em fa mal la crossa,
 que duc el pàrkinson al cor i tot tremola:
 el groc que diu que abaixarà els impostos,
 el blau que riu i es fot dels convidats,
 el verd que clama sol pau al desert,
 el blanc que tot ho veu com negra nit
 i el negre que amb el temps repintaran,
 els perdedors, amb merda groga i blanca
 i un xic de blau de prússia i de vi verd.

Me'n vaig al llit i recupero el temps pansit,
 que avui és dia de blancs pensaments
 i pau i calma i goig a l'esperit.

I jo que em pixo al llit
 perquè diuen que gasto
 un excés de bolquers.

I jo que em grato el cap
 perquè les puces salten
 pel celobert badat.

I jo que ja no hi guipo
 perquè les cataractes
 em priven de matar.

I l'endemà, al col·legi, hi són tots ben plantats
 —el groc, el blanc, el negre, el verd i el blau—;
 faig cua a l'estafeta, preparo el denaí
 mentre el seguici còmic s'acosta remugant.

I em planto al mig i crido enfora cap endins.

La mandra m'arrossega —que el pàrkinson no és broma—
 i un vot en blanc s'enfonsa en la ranura
 de la justíssima urna electoral.

I surto a fora: el sol perfora amb mandra
 la grisa pau del poble que no ha anat a votar.

HERMESFRÒDITUS DESPERTA

El vas obert, va venir el recòndit,
el tancat, i amb les celles enarcades
barrejà els sucx terribles de la nit
amb el macabre morter dels astuts
-al foc, l'olla feia un xup-xup beelzebubívol,
tan sols espurna atòmica d'anada.

Al cap de poc, més nu que no salvatge,
vaig sortir, la vergonya ja inventada,
amb pàmpols al nord i amb pàmpols al sud,
que el nord punxava i el sud s'engolfava ventre endins.

Que volia el secret de l'univers,
vaig endinyar-li amb un deix de veu emprenyada.
I ell va dir que l'entrada i la sortida
de tota cova s'equivalen.
Si amb l'un fas fils a la impremta, afegí,
¿per què no dos i encara millor un incunable?

Vaig mirar-me i sí, que sí, que sí que
vaig entendre el missatge de l'ocult,
la mandra que li feia al bord
arranjar un buf per arrencar-me un sexe.

I encara estic així, temps rere temps,
mirant-me amb mandra mentre entenc
per què sóc arbre i fulla a la vegada
quan la saba que surt del tronc de l'un
es barreja amb la sang que fuig de l'altra.

GEORG I L'OCELL

Passa l'ocell que desvia la mirada,
bullen rels de roig als ceps arrengrerats,
el dia clar que desvora els sacrificis,
surten rengs d'homes que van cap a la sang,
la nit de fora termena sepultures,
suren corbs llenguts bocaterrosos,
núvols prenys alleugen gotes flàccides,
lluiten fils i nusos cara enlaire,
cau la pluja d'àcida premuda,
el vi de dins devora bóta i solatge,
cauen els homes que tornen de la sang,
marxa l'ocell de l'ull, l'ull sense mirada.

MÁRIO AL MIRALL

*...cap a la llum fosca, incoherent,
sempre hi davallo
amb la més alta de les inexperiències,
també amb la més salvatge de les mels grogues,
el més salvatge dels odis previs a la tomba,
amb el llenguatge més quotidià que puc,
a veure si així arreplego, davallant,
un penyater il·lús que m'amanyagui,
alguna nineta d'ull o de cordills,
tant se val quina, que la mirada sempre
és una pedra que torna de la infància;
avui m'hi miro, al mirall de la llum fosca,
lisboa resta lluny i dispersa,
i també són enlaire els amics,
com núvols que ja no repeteixen les paraules,
i més tombes encara, que sembla
que amb la inèrcia t'encomanin
les ganes de xifrar els pergamins massa evidents;
i el mirall que em torna la llum clara,
lluna d'encanteris, brúixola dispersa,
la broma d'una òptica miop
que em desnua les trenes de la mandra
fins que m'enfonsi, ferm de veu, cap al pòsit
del verí definitiu, les ganes de dormir...*

NO NATS XOU

Sempre sentiré la pluja com aquell dia
que el bisturí, per mandra, em retallava
—els estrips de tempesta em ferien l'orella
i un ferment d'ou estridulós moria
abans del cant definitiu.

Com pluja d'odi, les mans s'acostaren
al vas, l'ompliren de talc i després
amb ufanosa cura van raspar-lo.

I mentre em desinflava vaig pensar
tot el que mai —mai més— ja no veuria:
un cel barat amb barbes de confeti,
l'aire brut per les fulles del silenci,
el paisatge dels mots arbreferits,
l'exorcisme dels sons a mig estiu,
el crit salvatge dels hereus de mites,
però, sobretot, la pluja virulenta
amb què fendria el meu bisturí negre
—a la meva consulta dels divendres—
la ferum de la carn dels avortons.

SYLVIA SOTA EL GAS

Voldria plegar. Ja toca plegar.

Arriba tard, el còlic de la nit,
massa tard, sempre tard, quan ja n'ets massa,
de vell, quan ja n'hi ha massa, de diòptries:
feina feta, embrutida i cap al sot.

Queden antigues benes que amagaven
obvietats massa evidents: eixarms
-que si la lluna, que si el vi, que el blat...-
i tant se val l'absència que et segueixi.

I encara he de triar el manament,
com si diguéssim l'ordre, l'aventura:
potser el glop de vi, d'aquell que engargussa;
o millor el que crema, socarrar-te en viu;
potser sota el gas, ara que ho recordo.

Sigui com sigui, ja toca plegar,
paremare, que em vas donar la vida
sense cap llibre de receptes màgic,
tal com raja, sols vida sense nòlit,

com ràdio xinesa, marca de Taiwan.

MARTIN LUTHER I LA COMITIVA

Pelegrins folrats de pell de seda,
colors d'inici, micos penjant dels arbres,
pelegrins de veu mínima, les mans brutes,
tots idèntics, les mateixes ungles,
la mateixa closca, el mateix escurçó,
tots cap a la seca on s'encunyen les monedes
de la vida —mancusos d'or blanc,
dinars de plata negra,
coures de billó engroguit—,
tots cap a la meta igual, definitiva,
tots junts amb clam de conquesta, fermes,
una sola veu que surt del centre
d'un sedàs de xapa tatuada.

Comitiva, pelegrins perduts,
i jo que amb un braç mandrós abasto
el calidoscopi intemporal,
la simetria radiada dels orígens
on tots els vidres són miralls que retornen
les mateixes ungles, la mateixa closca,
els mateixos escurçons folrats de pell de seda
—jo, pelegri cap al cau de les preguntes.

VIRGINIA CAU AL RIU

*...és el fluir sempre avall -¿sempre?-
o potser no, i és l'aigua que va amunt
tot fent dreuera cap al foc, qui sap si passa
set o setanta cops, milers de cops,
i és la mirada dels meus ulls, enèsims,
la que es confon, com el bessó que veu
l'altre bessó i no s'hi coneix
-són massa iguals: excés d'identitats-,
també l'arbrat, el dol darrere meu,
que sembla que m'empentin
branques-tentacles, fulles-bruixes, saba-sang,
i el toc romàtic de la molsa humida,
que es condensen deu gotes, vent amunt,
cap al cel, núvols blaus, plugim feréstec
que torna al riu i és mort i és vida, cercle:
la mandra em gronxa, balanceig quimèric,
i cauré i no cauré, que és el mateix,
foc avall, ment enllà,
l'art del tòtil ja ho reia: tot és mer accident...*

A CAL POBLE

Em feia pena, el reu, lligat de peus i cames
damunt de la llitera, amb via oberta al braç,
dret a la vena, a prop de l'aparell
amb les tres ampolletes de verí.

També me'n feien els dos nens, la mare,
la noia i el joier que va matar
en veure's en perill i abans de caure,
després dels trets de la bòfia a la cama.

Se m'acostà una hostessa riallera
-les dents blanques, de foto de farmàcia-:
Premi el botó que vulgui, el blanc o el negre,
avui vostè governa, ho diu el poble.

Vaig acostar la mà a la safata;
vaig mirar a banda i banda, però els ulls
de la gent eren tots nina enlaire i xiulaven.

I amb la mà esquerra vaig tibar la dreta
fins que l'índex terrible de la llei
va encastar-se'm -mandrós- al bell mig dels botons.

Lluny, vaig sentir els gemecs de l'home,
pudor de cagarrines, i al final
uns ais frenètics, un rosec de mort
al cor del reu, que es va cagar de por.

I vaig sortir a les ombres dels carrers dels homes,
i amb un pols feble -al·lucinant- vaig dur-me
de cop un cigarret als llavis justos.

I és que em moria de ganes de fumar.

LA FEINA DEL PÈL-ROIG

Ara les coses em van bé: badallo,
tinc un tauler d'anuncis on la gent
de tant en tant hi penja alguna queixa,
i poca cosa més, que sempre passa
que el temps passa de pressa (si és que passa).

Per tant, no m'enredeu si no perilla
granment el món, algun altre planeta
o la formiga que, per influència,
vaig plantar de ministra del silenci.

Amb tot, no he pas perdut encara el bull.

Quan hi hagi escrit a l'últim pany del mur
que avui no toca embolicar la troca,
prest aviseu-me, que vindré corrents
i a tota llet tornaré a penjar butlles
als rocs d'*speed* que encara no flamegin.

I és que no vull tenir remordiments.

SERGI A L'FNAC

*...no entra ningú a l'FNAC, entren ulls que busquen
qui sap què, revistes, cedés, faxos,
l'últim llibre del sergi, si pot ser amb foto,
porten nens de la mà, és dissabte,
ni sol no fa ni sol ni pluja ni res,
sols fluir, els prestatges verticals,
¿vols francès, anglès, alemany, potser hindi?,
d'entrada uns rètols insolents,
després badalls, dependents molt joves,
n'hi ha un que guipa cap als sots de les noies,
cambrers amb màniga curta, haurem
de prendre un cafè descafeïnat,
el fòrum buit, és ple de fotos del jorge,
l'allau s'endinsa, vull un megacle,
i jo un obstacle i aquell sopars de duro,
reboten la sessió quatre velletes
antigues, sortides de capella, ànimes
que encara no han fet la reconversió,
ai donetes, que el toro us espera
i haurem d'aprendre a viure en societat
més gran, més grossa, més ampla que l'ancien,
ara que tots estem tan contents,
ara que la noia ja ha muntat el toro
i el toro se'n va a comprar una tele,
i de la tele passem al vídeo,
del vídeo al devedé, dels telèfons
als monòfons de veu sola, de la ràdio
a les telemaratons, i de la lluna
a mart, de mart a saturn i de saturn
al sol, que tot i l'FNAC encara crema,
i sembla que cremarà fins que s'apagui,
així ho espero, buscant un llibre amb mandra,
així ho esperem tots, buscant-nos amb mandra,
tan sols, a l'FNAC...*

MARIA DEL CARME I EL POETA

*...i jo feinejant, la pizza que es crema,
ben bé que ho sap que sopem d'hora,
ja són quarts de vuit,
i ell allà dins al despatx, arrepatat,
que fa veure que treballa,
però ara he entrat i feia versets,
ell i els seus versets, ¿que ens donen pa, potser?,
i la de quinze que em demana dos bitllets,
i el de nou i la de cinc que no paren de barallar-se,
un quarto per pintar, el vídeo espatllat,
tot en orris, i ell que no sap ni clavar un clau,
jo ja m'entenc, versos i versos,
i jo aquí a la cuina amb un fregall a la mà
i amb l'altra controlant aquest forn
que mai funciona, la marta que vol diners,
l'albert i la irene perseguint-se per la cuina,
i jo que crido perquè sento els nens cridar,
i jo que no puc més,
vine immediatament, vine a la cuina,
dropo, fotut poeta,
que ja no puc dur tanta mala mala vida,
tanta llet i prosa sobre meu...*

MISTER DEATH I LES ESTRELLES

¿Que no veieu la vostra por als meus ulls?

Doncs premeu el gallet,
ara que encara té forma de clau de pas
alegre -un senzill mecanisme valvular-,
i el verí bo em durà cap al vi negre,
i veuré estrelles de set punxes que no punxen,
abatré els rocs del fetge empedreït
i amb veu d'ocell me n'aniré de pressa
cap a l'indret on no es responen les preguntes,
qui sap si sobre un núvol manyagoi
o sota un pont, un pont vermell de tanta sang
vessada als llibres grisos del dolor fingit.

D'aquí a un segon, de mi no en cantareu
gall ni gallina: deixeu-me marxar,
que la mandra no us dugui a no prémer el gallet.

L'OBLOMOV S'ACOMIADA

Ja havia acabat la partida
i un fàmul va repartir dolços i confeti.

El menjador va omplir-se
d'una irreverent boira grotesca:
els quadros ballaven,
degotaven gruixudes riallotes
de les gotes de bohèmia de l'aranya dita làmpara,
els rajos fervorosos de l'octubre
es menjaven la brutícia de l'alfombra,
i sortien de la tele un munt d'ibèrics bàrbars,
rabassuts, la pleta dels orígens.

¿On tens la llengua?, va dir-me
en anglès i accent llatí
un d'aquells ignots pobladors
de terres oblidades.

Vaig treure el múscul per la boca
i -pum- d'un raig d'espasa
me la va exhaurir de cop.

La llengua ballava per la cambra,
s'amagava sota el sofà,
em mirava, feia ganyotes, repetia:
Bàrbar tu, bàrbara jo, dona dels trons.

I el meu cor no va veure's
amb l'ídem d'aguantar més fantasmes.

Vaig engegar la tele -mut-,
vaig fugir màquina endins -sord-,
vaig veure el menjador moltes llums enllà
-l'altre dia, o demà, per sempre més,
fins que la mandra d'algun nét mandrós
premi el botó, rebobini la cinta
i tal vegada així jo torni a néixer
pur, sense misteris impossibles.

Només pur pensament que, en veure's,
s'adorm, perd la mandra i ressuscita.

SENSE DIVISA

A la mercè del món no dec divisa,
sinó a la màgia i al mot que m'empresona.

I a la mandra, que m'obre els ulls plens de ràbia.

MANDRA DOS

...el sol
tornar;
i sang
i sal
la lluna
enllà,
que sola
i trista,
mai no
sabrà
com de
lluents
i esquerps
és el
més cap
enllà;
i mandra
al sol,
la sang,
la sal,
la sorra,
la sal,
el sol,
el seny
de no aixecar
les mans
ni els peus,
que el cos
ja pesa
molt més
que el sol,
la sang,
la sorra;
amb mandra
avui-
demà
tots cantarem
la mandra
enllà
la son
de no
morir,
de néixer
amb mandra

i prou:
la mandra
al sol.

Barcelona
25-IX / 21-X-2000

MANDRA

(Poemes de Roc Espit)

Mandra U
L'Oblomov rep una visita
El plor del Jack
La nit d'Onan
Satirització de la nimfa gai
L'Eva s'ho repensa
Allò que mai no passa
El dubte del Karl
David s'examina
Busco el que sigui
L'eunuc imperfecte
Ferdinand al llac dels cignes
El kyrieleison del pou
Walter rere l'àngel nou
L'Immanuel passeja
Màrius perd el ritme
Job perd la paciència
William Randolph sopa a Beverly Hills
El Miquel trenca un mite
La Irene i l'abecé
Giuseppe no té son
L'Agustí esclata
Elies perd el carro
Escolí al crit de l'Edvard
Plany de Beatriu
Lajka puja al cel
L'esclava i l'insomni
Gérard i les tenebres
José Àngel a l'illa
L'ofici del Joan
Pere fa de soldat
L'Horaci dóna carpetada
Charles, apoplèctic
Luis a Vitòria
L'Oblomov a mig camí
L'Aureli Agustí es confessa
Valerià i l'arcàngel
L'Isidor fa neteja
L'Albert a voramar
Marcel i l'arca perduda
Ezra a Venècia
James a cal barber
Ludwig sordeja
John baixa al carrer

La Joan i les flors
Oscar i els grills de Reading
Fum al coll
La Mercè al llit del silenci
Federico i els nens del parc
Antonio Fernando torna a Cintra
El Li s'explica
Carlos tremola a Minas Gerais
La Marta al Music Box
La vella Otero va a votar
Hermesfròditus desperta
Georg i l'ocell
Mário al mirall
No nats xou
Sylvia sota el gas
Martin Luther i la comitiva
Virginia cau al riu
A cal poble
La feina del pèl-roig
Sergi a l'FNAC
Maria del Carme i el poeta
Mister Death i les estrelles
L'Oblomov s'acomiada
Sense divisa
Mandra Dos
